

NEYMAR

NEYMAR

*De atleet, de superster
en de mythe*

DE GEAUTHORISEERDE BIOGRAFIE

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2014

Vader en zoon, Neymar
da Silva Santos sr. en jr.

© 2013 Ivan Moré en Mauro Beting

© 2014 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Oorspronkelijke uitgave Universo dos Livros Editora Ltda.

Oorspronkelijke titel *Neymar. Conversa entre pai e filho*

Vertaling Luc de Rooy

Omslagontwerp Jan van Zomeren

Omslagbeeld Pics United

Typografie Perfect Service

Fotografie privé-archief Neymar da Silva Santos Júnior met uitzondering van fotokatern p. 1 Dante Fernandez/STR/Getty Images, p. 4/5 Alex Livesey/Getty Images, p. 8 David Ramos/Getty Images.

ISBN 978 90 488 2006 1

NUR 491

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 2007 8

Inhoud

Voorwoord 9

Inleiding 13

1. Van vader op zoon 17
2. Van zoon op vader 25
3. Op het nippertje 29
4. Zijn eerste wedstrijden 35
5. Eervol werk 41
6. Het eeuwige Santos FC 49
7. Real Madrid 55
8. Ik ben Neymar jr. 63
9. Jongensgedrag? 69
10. Het debuut 77
11. De wil om te winnen 83
12. De fans 87
13. Goede rugdekking 91
14. 2009 & 2010: sterker worden en leren 95
15. Meninos da Vila 3.0 101
16. Ik blijf 109
17. 2011 115

18. Een lesje in voetbal 131
19. Campeonato Paulista 2012 133
20. Het Braziliaans elftal 137
21. Een verzilverde droom 141
22. Opgroeien 147
23. Barcelona 151
24. *Mi casa, su casa* 155
25. Confederations Cup 2013 159
26. Davi Lucca 169
27. Trots 173
28. De toekomst 181
29. Project Neymar jr. Instituut 185
30. Palmares 189

Voorwoord

Beste Neymar jr.,

Een dag nadat jij met Santos de Copa Libertadores won, hield mijn vader – de journalist Joelmir Beting, die *Band TV Newscast* presenteerde – zijn hoofd onder de kraan en maakte hij van zijn haar een hanenkam, net zo een-tje als jij had. Hij was zelfs bijna met dat kapsel voor de camera's verschenen. En dat terwijl hij fan was van Palmeiras.

Hij was de beste vader die een journalist zich kon wensen. En de beste journalist die een zoon zich als vader kon wensen.

Hij aanbad jou. Ik zie helemaal voor me hoe hij zich, daarboven, naast God, moet hebben gevoeld drie dagen nadat hij in november 2012 overleed, dat hij omlaag heeft gekeken en kon zien hoe zijn zoon uit jouw handen een gedenkplaat in ontvangst nam, als eerbetoon aan hem. Als hommage aan zijn liefde voor voetbal. En dus ook voor alles wat hij liefhad van het voetbal dat jij speelde. Zoals de toeschouwers in het Maracanã-stadion en

de rest van de wereld daar getuige van waren tijdens de Confederations Cup. Precies tweeënvijftig jaar nadat mijn vader Pelé een gedenkplaat overhandigde voor het doelpunt dat onder voetballiefhebbers in de loop der jaren bijna spreekwoordelijk is geworden – zijn beroemde *Gol de placa*.

Net zoals jij vandaag de dag het internationale gezicht bent – en dat nog jaren lang zult zijn – van de Braziliaanse sterspeler. De mondiale sterspeler.

Ik moet bekennen dat ik me niet herinner wat je tegen me zei die dag in het Vila Belmiro-stadion, toen Santos mijn dierbare vader zijn gedenkplaat schonk. Net zo min als dat ik me herinner wat ik tegen jou heb gezegd.

Nooit eerder voelde ik me zo vereerd zijn zoon te zijn. Zo opgewonden was ik, dat ik me nu de woorden van dat fantastische moment niet meer herinner.

Ik probeer me voor te stellen wat Neymar sr. bij elk van je dribbels moet voelen. Ik ben zelf een vader en een zoon van uitblinkers in verschillende vakgebieden. Mijn ouders en mijn kinderen zijn alles voor mij. Het is moeilijk uit te leggen wat een vader voelt wanneer zijn zoon een van de allerbeste is in zijn vak en hij waarschijnlijk nog veel meer zal bereiken.

Wat ik me wel kan voorstellen, is wat jij – Neymar jr. – moet voelen bij de wetenschap dat je een vader hebt die ook ooit prof was. Een speciale verbondenheid. Een vriendschap zoals er weinige te vinden zijn. Jullie zijn vast unieke metgezellen.

VOORWOORD

Ik kan me ook voorstellen wat Ivan Moré, mijn medeschrijver aan dit boek, voelde toen hij te weten kwam dat hij de bevoorrechte persoon was die deze uitwisseling van passes mocht meemaken. En ik feliciteer mijn goede vriend en redacteur Marcia Batista voor het bedenken van dit bijzondere project.

Er bestaat geen beter team dan je familie, en dat geldt voor elke familie. Er zijn echter maar weinig families in de sporthistorie te vinden die zo goed samenspeelden als die van Neymar sr., die meer is dan een vader, en Neymar jr., die meer is dan een zoon. Ze belichamen beiden de ziel van Santos FC.

Amen!

Mauro Beting
sportjournalist

Inleiding

Ik ontmoette Neymar jr. voor het eerst kort na zijn professionele debuut, toen Vanderlei Luxemburgo nog coach van Santos was. Ik kan me de dag nog precies voor de geest halen. Er stond een klassieker op het programma: Santos-Palmeira, in het Vila Belmiro, het stadion van Santos. Neymar jr. had met zijn linker het beslissende doelpunt gemaakt en de thuisclub had gewonnen. Een leuk detail in deze anekdote: in het doel van de tegenstander stond de legendarische keeper Marcos – bijnaam: de heilige van Palmeiras.

In de tweede helft werd Neymar jr. gewisseld. Ik vroeg de coach of ik dichterbij mocht komen, liep naar de bank en ging naast de speler zitten. Ik vroeg hem of hij zijn linkerschoen kon uittrekken. Dat beeld wilde ik namelijk gebruiken bij het wedstrijdverslag dat ik ging schrijven. Ik zie het gezicht dat hij trok nog voor me – uiterst verbaasd en een beetje angstig – maar hij ging in op mijn verzoek.

Zo begon mijn vriendelijke en respectvolle relatie met de toen al veelbelovende voetballer van Santos. Door

zijn eerste successen in het shirt van Santos kreeg ik de kans een paar speciale reportages aan hem te wijden. Op zijn fabelachtige weg naar succes speelt een factor mee waarvan maar weinig mensen op de hoogte zijn. Hij zou nooit geworden zijn wie hij nu is zonder de hulp van zijn vader. En als we de geschiedenis van zijn vader naast die van hem leggen, dan blijft er een prachtig en ontroerend verhaal over, vol uitdagingen die de familie Neymar aanging en overwon. Wie dat verhaal heeft gelezen, zal het eens zijn met de volgende constatering: niets in de carrière van deze perfect geslepen briljant is per toeval gebeurd.

De insteek van dit boek is te laten zien hoe Neymar jr. de weg naar het succes heeft weten te vinden. Hoe werd deze jongeman met zijn vreemde kapsels zo'n grote naam in de hedendaagse Braziliaanse sportwereld? Waar komt zijn bezieling vandaan? En waar komt al zijn energie vandaan?

Om op deze vragen antwoord te vinden, stemden we de verhalen van vader en zoon op elkaar af. Het achterliggende idee was om te proberen te begrijpen welke rol vader en zoon in elkaars leven spelen, welke invloed ze hebben op elkaar en op welke wijze ze deze perfecte symbiose hebben ingezet om internationale waardering te kunnen oogsten.

Het talent van Neymar jr. is iets buitengewoons. Toch had het zomaar ondergesneeuwd kunnen zijn geraakt: in de voetbalwereld zou de jonge speler onbeschermd

INLEIDING

kunnen zijn losgelaten. Wie deze biografie van Neymar jr. leest, zal te weten komen wat en wie er aan de basis van zijn carrière stonden en welke veelbelovende toekomst er nog voor hem in het verschiet ligt.

Ivan Moré
journalist

Van vader op zoon

Ik heet Neymar da Silva Santos. Neymar is geen gebruikelijke naam in Brazilië, al heb ik het idee dat hij steeds meer bekendheid begint te krijgen, voornamelijk door een heel bijzondere jongen die eenentwintig jaar geleden in mijn leven kwam. Silva en Santos zijn daarentegen heel gewone achternamen: Brazilië zit er vol mee. Er zijn zelfs Silva's president geworden. En op Santos ben ik al net zo trots. Tot mijn geluk – het geluk van iedere andere nederige Braziliaan – ben ik een heel tevreden, liefhebbende Santos. Eigenlijk ben ik met alles wat ik heb tevreden. Maar: ik ben uitzonderlijk trots op wat er met mijn dierbare familie is gebeurd. Ik ben trots op mijn zoon, die zo'n prachtige carrière bij Santos *Futebol Clube* heeft doorlopen, de club van mijn idool Pelé, en van vele andere sterspelers uit Vila Belmiro. De club die mij zo aan het hart gaat. De club van mijn zoon.

Echter niemand in onze familie was een groter Santos-fan dan mijn vader, Seu Ilzemar. Hij en mijn moeder kwamen uit de staat Espírito Santo, en daar waren ze erg trots op. Maar ik geloof dat ze liever waren geboren

in een andere, beroemdere buurt: die van Vila Belmiro, waar het stadion ligt dat geliefd is bij alle inwoners van Santos. Onder wie ik, ik ben namelijk in Santos geboren, net als mijn broer José Benício, die door iedereen Nicinho wordt genoemd, en mijn zus Joana D'Arc, oftewel onze Jane.

Spijtig genoeg heeft Seu Ilzemar zijn kleinzoon nooit als profvoetballer aan het werk gezien – hij stierf in mei 2008, minder dan een jaar voor Neymar jr. in het eerste elftal van Santos zou debuteren. Van hem heeft mijn zoon het respect en de bewondering voor de club geërfd, en de herinneringen aan zijn geliefde grootvader draagt hij met zich mee het veld op.

Voor Neymar jr., of Juninho zoals we hem thuis noemen, is zijn carrière één groot feest. Een verantwoord feest, uiteraard, maar hij geniet overal met volle teugen van. Alles wat hij in zijn leven wilde, vindt hij terug in zijn baan. Wat hij nodig heeft om gelukkig te zijn, zijn een veld, een doel en een bal. Maar het is hem of ons nooit komen aanwaaien. We hebben veel tegenslagen moeten overwinnen om te komen waar we vandaag de dag zijn. Juninho's succes is niet uit de lucht komen vallen, al is de jongen zeker in het bezit van een hemels geschenk: zijn talent. Daarnaast is hij zeer toegewijd en hebben wij en de mensen die in hem geloofden veel in hem geïnvesteerd, maar het is het allemaal waard geweest.

Iedere professionele atleet krijgt weleens tegenslagen te verwerken waardoor hij even niet in topvorm is, maar

als hem zoiets overkomt, moet hij zijn doel voor ogen houden. En iets anders: wanneer een atleet afscheid neemt van zijn sport, kan hij niet zomaar van baan verwisselen. Hij zal een geheel nieuwe carrière moeten opbouwen. En dat is buitengewoon moeilijk.

Wanneer een voetballer op zijn hoogtepunt is, zowel sportief als persoonlijk, wanneer hij zich volwassen voelt en verantwoordelijkheid durft te nemen, begint het lichaam zijn tol te eisen van zoveel inzet en opofferingen. Je tegenstander kun je er nog uitdribbelen, maar van de tijd kun je niet winnen: de tijd verslaat uiteindelijk iedereen... Een sporter moet het juiste moment kiezen om te stoppen. Maar wie kan zeggen wanneer dat moment is aangebroken? Alleen God. Voor de tijd moeten we net zoveel respect opbrengen als voor God.

Ik was zelf een profvoetballer. Ook ik begon op de jeugdopleiding van Santos. Tussen mijn veertiende en zestiende kwam ik uit voor mijn geliefde club. Daarna vertrok ik naar Portuguesa Santista, en ging ik als prof aan de slag. Daarvandaan, nog steeds erg jong, ging ik naar Tanabi, in São Paulo. Vervolgens kwam ik uit voor Iturama, een club in de derde divisie van Minas Gerais, dicht bij Frutal. Daar liep ik tuberculose op en moest ik een jaar rust nemen, tot mijn twintigste.

Met geen mogelijkheid kwam ik onder die omstandigheden in aanmerking om als prof te mogen voetballen. Ik keerde terug naar huis en werkte in de garage van mijn vader. Maar op een dag ontving ik een uitnodiging om

voor Jabaquara te komen spelen, een traditionele club uit Santos met een rijke voetbalhistorie.

Mijn vader, Seu Ilzemar, was het er niet mee eens dat ik mijn leven opnieuw in dienst van het voetbal zou stellen. Op dat moment had ik alles op orde: ik verdiende genoeg geld met het verkopen van tweedehandsauto's. Ik repareerde de wagens in de garage en maakte een mooie winst als ik ze weer verkocht. Mijn vader wilde niet dat ik die baan zou opzeggen en opnieuw mijn kansen als voetballer zou wagen. Maar ik deed het toch. Ik hield van het spelletje. En het ging hier echt om iets waar ik mijn hart aan had verpand. Op doordeweekse dagen was ik bezig met de auto's, in het weekend speelde ik voor Jabaquara. Mijn liefde voor voetbal ging zelfs zo ver dat ik onbetaald voor de club aan de slag ging.

Ik speelde vier goede wedstrijden bij 'Jabuca'. Een daarvan was tegen União FC, uit Mogi das Cruzes, dat op dat moment in de derde divisie van het *Campeonato Paulista* speelde – het kampioenschap van São Paulo. Jabaquara speelde in de vierde divisie. Dat was reden genoeg om te laten zien wat ik waard was. Ik speelde goed die wedstrijd, zo goed dat de scheidsrechter, de beroemde Dulcídio Wanderley Boschilia, de managers van União aanraadde mij een contract aan te bieden.

En weet je wat, ze luisterden naar hem! Mijn vader was er niet van onder de indruk dat ik bij Jabaquara speelde – wat hem betrof was dat geen baan te noemen. Maar bij União aan de slag gaan, had meer weg van een